

licul

Humor și satiră

Cluj / Central Library Cluj

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Toastul Calicului

dela banchetul adunării generale a asociațiunii transilvane pentru literatura și cultura poporului român din 29 August.

Domnilor și dómnelor! La reșnetul vocilor: »Se auđim pe calicul« eu credeam, că cel puțin 90 de procente din acéstă ilustră societate se vor însinua la cuvânt. Vedeđnd eu însă atâta modestie din partea dumneavóstră, permiteți-mi mie obrăznicia se vă ridic un toast.

Domnul Bariț, cu toastul său pentru secul cel frumos, 'mi-a rupt tatălnostrul preste jumătate. 'Mi propusesem, adecă eu, se ridic un toast pentru secul cel frumos. Și eu, domnilor și dómnelor, în materia secului celui frumos sum mai competent decât ori-care altul a vorbí, pentru-că eu, precum bine știți, stau în cele mai intime relațiuni cu cócna Gurădulce!

Așa stând lucrul, permiteți-mi se vă trag atențiunea asupra unui obiect principal în viața asociațiunii nóstre, despre care nu numai domnii antevorbitori, dar' dór' nime, decând există asociațiunea transilvană, n'a făcut amintire, adecă despre banchetele asociațiunii transilvane!

Douăzeci și șesă de ani — ne-a spus domnul doctor Raț — au trecut dela înființarea asociațiunei transilvane; în tot anul am avut câte un banchet, și ați, cu ajutorul lui Dumneșeu și al birtașilor ne aflăm la al 26-lea banchet. Un pătrar de secol a trecut, domnilor și dómnelor, decând noi transilvanenii mâncăm și bem pentru literatura și cultura poporului român, dar' eu nu cunosc neci un individ, care mâncând și bind s'a săturat din literatura și cultura poporului român. Din contră, toți cei-ce au început la noi a face literatură, au pățit'o ca fratele Harșan, acum câțiva ani, la un prânđ tableto din Sinaia, au mâncat o supă, și au plătit prânđul întreg!

Din trecutul de preste un pătrar de secol putem deci învăța domnilor și dómnelor, că e mai rentabil a mânca și a bea pentru, decât din literatura și cultura poporului român. Dovadă vă e și banchetul de ați, dovadă vă sânt toate banchetele, decând există asociațiunea transilvană, la care noi am banchetuit și birtașii s'au săturat!

În istoria gastronomiei nóstre naționale de un pătrar de secol, cel mai scump banchet a fost cel dela ultima adunare generală din Brașov, și cel mai ieftin cel dela ultima adunare generală din Blaj. La Brașov am plătit banchetul cu 4 fl. 50 cr., dar' cel puțin, în lipsa unui vin bun de masă, am beut șampan din fabrica fraților Oțăt et comp. Ear' ce privește mâncarea, îmi aduc bine aminte, că cele mai vaste stomachuri, cu tótă silința, n'au fost în stare a mânca de 4 fl. 50 cr. Asta din motivul, că frații brașoveni, aranjând banchetul, au fost conduși de acel princip național-economic, care sună: Unde 200 de persóne n'au ce mânca, acolo ușor mai pot răbda 70—80 de inși!

În Blaj n'am plătit nimica pentru banchet. Tóte spe-sele le-a suportat exelenția sa metropolitul Vancea. Eu

una numai nu înțeleg, cum s'au putut ómenii sătura la acel banchet, devreme-ce se dăduse poruncă ștrictă, ca fie-care se-'și țină gura!

Ieftin am trăit și acum trei ani la Gherla, dar' asta nu-'i meritul fratelui Negruș, pentru-că, după cum tótă lumea știe, în Gherla trăesc fórte mulți pe spese publice.

Dar' scump ori ieftin, noi decând există asociațiunea transilvană pentru literatura și cultura poporului român, în tot anul banchetuum, și fiind banchetele o aparițiune a culturii moderne, noi încă trebuie se fim o clasă de ómeni culți. Asta o dovedește altcum și bilanțul asociațiunii nóstre de pe anul trecut, care încheie c'un deficit considerabil, ear' deficitul încă e o aparițiune a culturii moderne!

Așa domnilor și dómnelor, cel-ce va scrie odată istoria literaturii și a culturii Românilor din Transilvania dela 1862 încóce, nu numai nu va putea trece cu vederea faptul, că s'a mâncat mult pentru literatura și cultura poporului român, dar' și că asociațiunea transilvană pentru literatura și cultura poporului român, la finea primului pătrar de secol dela nașterea sa, 'și-a mâncat averea cu femeile!

Acum domnilor și dómnelor, ca se gat cu vorba lungă sërăcia omului, și se gîciți pentru cine toastez, vă rog a vă umplea păharul și, după ce-'l veți golí fie-care pentru sine, strigați: »Se trăiască Calicul!»

Doine celebre.

- Cine óre n'auđit
Cum-că Sasca-'i loc vestit,
Sasc'a fost și ear' rêmâne
Os de ros în bot de câne.
- Dóuě lucruri s'a vęđut
La Sasca s'au petrecut,
Bravul Ioșca protopop
Ce n'avea minte de loc
- Într'un an a. candidat
Pe un popă prost cumnat,
Și în fapt'a isbutit
Căci pe Babeș l'a trântit.
- Prota Ioșca a murit,
Ear' cumnatu-a sărăcit,
A rēmas ear' popă prost
Precum și nainte-a fost.
- După Ioșca ce e drept
A venit Protă 'nțelept,
Om de pace, miel blânduț
Domnul dea nu fie mulți.
- Acest harnic protopop
De-o stătură cât un plop,
Cercul fórte l'a-ndreptat
Încât astăđi n'affli sat,
- Cu ómeni cinstiți lăudați
Ci numai cu depravați,
Făr' caracter, făr' de nume
Desbrăcați de fapte bune.
- Ce-a fost satul Iladia
Slatina și Racașdia,
Mircoveț și Mercina
Potocul și Ciclova.
- Și-alte sate multe bune
Ce aveau un bun renume,
Astăđi tóte-'s depravate
De caracter desbrăcate.
- Oare cine-ar fi cređut
Până ce nu s'a vęđut,
Că un cerc român curat
C'un protă mult lăudat
- Se alégă p'un Asboth
Maghiaron de-'i groși la bot,
Póte deci ca se mai fie
L'ășa ómeni omenie?
- Au perit óre de tot
Cei cu nume de preot,
Nu mai e ambițiune
Pentru ei ș'alor națiune?
- Póte dascáli ear' nu sânt
Iau dus dóră dracu-n vânt?
Dar' poporul cel curat
Care cândv'a fost lăudat
- A perit și el cu ei
Și-au rēmas numai mișei,
Încât se n'avem fruntași
Decât numai tot pungăși?

Póte fi păcat mai mare
 Ce produce supărare,
 Pe-un popor, pe-o națiune
 Pentru-atâta slăbiciune?

În veci noi se omorîm
 Tot ce-'i bun ce îi român,
 Sînt antiștii noștri călăi
 Cu cumeții și birăi?

Cari sînt puși se maltrateze
 Pe popor să îl tradeze,
 Se nu fie óre leac
 Cósă pentru-așa bugeac?

Ce este un protopop
 Dac'ar fi el om la loc,
 C'o spuză de preoțime
 Și atâta dăscălime?

S'ar putea atunci mișca
 Mameluci de-a candida,
 Dar' cât timp se linguşesc
 La străini, și-'i neteșesc,

Nici odată n'om putea
 Vađa noastră a ridica,
 În contin vom fi priviți
 Și de mule socotiți.

Fapta-n sine dovedește
 Că străinul ađi domnește,
 Și cine l'a ridicat?
 Românul cel renegat!!!

Domnul jude dela Iam
 E român numit Corcan,
 A lui viță cum se știă
 E din satul Iladiă.

A lui viță renegată
 Vrednică de tras pe róta,
 De când ea esistă-n lume
 N'a avut nici-când bun nume.

Însuși judele Corcan
 A stricat încă de an
 Lista de alegători,
 Făcënd pe Români datori.

Că așa dreptul se-'l peardă
 Și la timp când e s'aleagă
 Să se vadă că nu pot
 A se folosi de vot.

Geniala lui trăsură
 A fost bun'apucătură,
 Căci în faptă num'așa
 Putea Babeș a cădea.

L'așa ceva n'a gândit
 Prota Filip cel vestit,
 Că amicul său Corcan
 Îl va bate sub ciocan,

Pă dînsul și pe preoți
 Pe popor și dascăli toți,
 Și-a lui vađa, autoritate
 'I-o va pune după spate.

Domnul jude sus-lăudat
Este viță de magnat,
Cea mai vechie familiă
E a lor în Iladiă.

Tartarii când au venit
Și astă țară a cucerit,
S'a condus de Batu-Chan
Feciorul lui Gengis-Chan.

Dar' când ei s'or alungat
Și-astă țară a lăsat,
Se țice c'a mai rămas
Câte un Tartar mai gras.

Chiar în satul Iladiă
A rămas o familiă,
Din viță lui Batu-Chan
E vorba că-i și Corcan.

De aceea nu-i mirare,
Că acest jude nu are
Nimic sânge românesc,
Numai de cel unguresc.

Și un sânge de Tartar
Samănă cu cel maghiar,
Și cu timp el pôte fi
Acea ce-i Jakobffy,

Care încă-i Arnăut
Din timpul cel de demult,
Dară s'a maghiarisat,
Și el astăzi e magnat

Ați e moda s'e-ți strămuți
Din Corcan te fă Guguț,
Și atunci se fi convins
Că de Tisza ești distins.

Într'al Saschei cerc vestit
Maghiarismul s'a lătit,
Prin Români de-i renegați
Cari din Bulgari sânt formați.

Notarul Stoiciacovici
Și cu Alesandrovici,
Cum mai poți se și gândești
Că-s familii românești.

Rusovanul Paulovici
Cu colega-i din Ciuchici,
Când vr'odat'a dovedit
Pe Români c'ar fi iubit.

Neagoie din Mercină
Înc'a fost de pricină,
Cu adiunctul său Mioc
Ce cugeți că-i Ethiop.

Acest gazdă pașalic
Ce nu lucră chiar nimic,
Decât burta-o netețește
Și comuna o 'ncâlcește.

Mare zel a desvoltat
La poporul lui din sat,
Căci cu toți votul 'i-a dat
Lui Asbot de deputat.

Și oh! Dómnne, câți mai sânt   Cine-ar fi domnul Corcan,
 Cari păcat că-'s pe pământ,   Dacă prota dela Iam
 Monstruri negre pécătóse   Ar sta bine pe picióre,
 Din mormânt par'că sânt scóse,   N'ar putea el să-'l dobóre

Cari de fel nu vreau se pótă   Din oficiul ce-'l ocupă,
 Pe poporul lor să-'l scótă   Vestea-n lume să se ducă
 Din mâna de renegați,   C'a trântit p'un reneгат,
 Cari le pun grumađii-n lați.   Ce-ntreg cercul l'a trădat?!

Este trist și dureros,   Mai cu samă, că Corcan
 Că un prot'așa fălos   Stórcce bine din pocal,
 Nu-'i în stare se domnéscă   Când îl cauți e tot mosor
 Cercul său se-'l stăpânescă.   Cum e mutul mai fecior.

Ci o clică de mișei   Ba Corcan pentru merite
 Juđi de sate și birăi,   Merge bine tot înainte,
 De notari nici nu vorbim   Însuși domnul Vicespan
 Căci la dênșii toți se-nchin.   Vrea să-'l mute dela Iam

Ear' de domnii Föbirăi   Să-'l aducă-n comitat
 Și de-a lor Szolgăbirăi   La un post mai lăudat,
 Nu-'i iertat se đici nimică,   Căci numai al lui merit
 Căci ei sânt a lor vlădică.   E, că Babeș e trântit.

Și d'aceea și-ndrăsnesc   Dară prota papă lapte
 Neamul nostru de-'l căsnesc,   Stă pitit pe după spate
 Căci preoții, învățătorii   Și se teme vai de el,
 Și nainte stătătorii   Căci e slab și e mișel.

Nu-și pricep chiemarea lor   Bucurați-vé Sascani
 Ce o au pentru popor,   Slatinenți și Iladani
 Ci se-nchină la notari   Și voi sate dimprejur,
 Și la Jidovii dârzari.   Că vestitul brav augur

Descendent lui Batu-Chan Mamelucul de Corcan, Pentru-a lui merite mari E numit vice-notar.	Din stăpâni s'ajungeți sluji La ai țerei mameluci, Din Români cu bun renume S'ajungeți de ris la lume.
Renegații voști notari Ciuturoșii de morari, Toți lemnarii și ocnarii Lingurarii și trocarii	Robotași se fiți voi toți Cu prota și cu preoți, Se vă porțe Ioan Asbot Ca pe urși cu lanțu-n bot.
Cântați Domnului mărire, Că a voastră fericire Este mare-n comitat Și-n a țerei mare sfat.	Carele precum a ȃis Când cu votul l'ați distins, Că el sigur va căuta Sus pe toți ai ridica
De o parte deputatul Ear' de alta comitatul, Vor cânta d'acî nainte Se ridice-a voastră cinste.	Sus la stâlp, cum a făcut Tatăl său mai de demult, Căci Românul nu merită Altă sorțe mai cinstită.
Până ce voi se trăiți Toți desculți, flămânți se fiți, Ear' ai vostri următori Se ajungă trași pe sfori.	Ear' Corcan, szolgăbirău Se ajungă a fi călău, Se vă tragă de picióre Păn' ce vă topiți la sóre.

Eară prota cel voinic
Precum spune al nost tipic,
Deslegare le citească
Păn' ce limba se-'i plesnescă!

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Marcule plin de laune
Jócă-n luna lui Răpciune,
Dar' nu-'mi face vr'o minune,
Că te pun în lanț și-n fune!

Marcule cu plit ursesc
Jócă-n Cianadul-Sêrbesc,
Ștî tu, colo la Bănat
Pe unde ai mai jucat.

Hop! că-n Cianadul-Sêrbesc,
Precum ómenii vorbesc
Este un popă-mumie
Numit Telescu Ilie.

Acest Telescu Ilie
Fost'ar fi se numai fie,
E un esemplar prea rar
Și nevrednic de altar.

El mai întâiu fû unit,
Apoi s'a desmetecit
Și ca popă neunit
Bea vinars pân' s'a pocit.

El bea vin și bea vinars
Și face lunei năcaz,
Cu a lui secături dese
Și cu multele procese.

Cu deosebire-'i place
La dascăli se nu dea pace
Ci se-'i împingă la chin
Cu fiul său Constantin.

Tinca, preotésa lui
E tot de pânura lui,
Ea nu crede pe sub sóre
Decât în fermecătóre.

Ia-'i Marcule, dinapoi
Și mi-'i jócă p'amêndoi,
Și jucând le iuește
Precum se duculuește:

Părinte, popă Ilie,
De n'ai gust spre omenie
Dute dracului de-aici,
Că-ți dau douăzeci și cinci.

Eară tu Tincuță grasă,
Jupânésă preotésă,
Lasă vrăjítórele
Și fermecătórele!

Înzădar îi descânta
La Eufrosina ta,
Că tot n'o vei mărita
Dracul de nu s'o-nsura.

Fiți voi cum trebe se fie
Popii cei de omenie,
Dar' nu tot plini de rachie
Și de fermecătorie!

Mărcuțule, fétul meu
Mergi jócă și la Răhău,
Ști colo lângă Sebeș
Hop, dar' jócă fără greș.

C'acolo popa Avram
Țiganul Cărpinișan,
Blagoslovește norodul
Cu bâta și cu furcoiul.

Las' că el reverendat
Stă la tribunal la sfat,
Las' că plătește părăle
Pentru bătăile sale.

Dar' fiind el bătăuș
Hop, Mărcuțule cioruș,
Nici o leacă n'ar strica
Tu dacă l'ai scărmâna.

Scărmână-'i flocii din barbă
Și-l învață om de treabă,
Cum e popa Isa-i-a
Popandroșul din Filia.

Hop, că popa Corpodean
Care-î gras ca un cârlan,
Ca se nu facă scandale
Nu-și dă banii pe diare.

El ca popă luminat,
Fără prunci și prea bogat
Țice: „al popii destin
E de-a bea vinars și vin“.

De aceea în totă Marța
Merge-n vecina Iara,
Și duce cu dumnia-sa
Pe dómna preoteasa.

Amândoi apoi se pun
Și cercă vinul de bun,
Și tot gustă, gustă, gustă
Până mintea li se-ngustă.

Mergând apoi cătră casă
Popa cu-a lui preoteasă,
Cercă șanțul de afund
Și pământul de rotund.

Drept că unde el popește
E un rënd de mere veste:
Școlă nu e inventată
Biserica-î ruinată.

Așa-î popa Isaie
Ș'asa înțeleg se fie,
Toți popii care rêvnesc
La favorul „Calicesc“.

Marcule vită vicleană
Dute la Bocșa-montană,
La părintele Ioan
Înfloritul Velovan.

De cumva n'o fi acasă,
Suite într'o caleasă
Și grăbește la Jebel,
Că sigur acolo-î el.

Acolo apoi ți-or spune
De Persida și-al ei nume,
Care fete procopsește
Și cu el se libovește.

Popa fiind cu credință,
Ear' ea fiind dăscăliță
Se iubesc după tipic,
En jócă-î Mărcuț un pic.

Jócă-mi-î Mărcuț popește
Și jucând le iuește:
Dăscălița cu popa
Împart moralitatea.

Tună drace, ce-î tuna,
Tună-n dómna Persida
Și-n cel ce o-a suferí
D'acel-n colo a dăscálí.

Tună-n stan și-n bolovan
Tună-n popa Velovan,
Și-n cine l'a suferí
Cu cădelniț'a cădí!

Mărcuțele nevoiaș
 Caută pe domnul Rimbaș,
 Pe notareșul cel alb
 Care-î colo-n Riu-alb.

Marcule, de li afla,
 Prinde-î tu în brânca ta
 Și-î întreabă, și-î țesală,
 Poporul de ce-î înșală?

Răspuns de nu-î căpăta
 Ia-î Mărcuț cu dumniata,
 Și dă în Csaku cu el
 Ori în Crișma din Șerel.

Marcule suci un picior
 Și ia pe George Maior
 Dascălul dela Regin,
 Și-î învêrte mândru-lin.

Hop, că el cu Ungurii
 Se ști bine nêrăvî,
 Și în șcôla lui propune
 Ungureasca de minune.

Pentru-atâta încordare,
 Dă-î Marcule dumnisale
 Remunerațiune mare,
 Și din morcov trei medaile.

Apoi pune-mi-î sub ciur
 Și-î întornă împrejur,
 Pân' va spune adevêrat
 De-î român ori renegat?

Lângă Regin vei afla
 Mulți bicheri de pânza ta,
 Care la deputație
 Dusus'au pentru rachie.

Dar' dă-î dracului Marcule
 Nu te mesteca-ntre mule,
 Privește-î cum nici n'ar fi
 Cu ei nu te ostenî.

Mărcuțele cu cojoc
 Dute-n Vidra de mijloc,
 La notareșul cel schiop
 Și mi-î ia preste mijloc.

El e Kandrea Nicolae
 Și-î făcut pentru bătaie,
 Pe bătaie și pe tras
 La ómeni pelea pe nas.

Jócă-î Mărcuț binișor
 Și-î mai rupe un picior,
 Dór' de-a rêmânea olog
 N'a mai trage pe norod.

Mărcuțele puiu de leu
 Mergi la Hening fêtul meu,
 La preotul cel unit
 Care Dobrescu-î numit.

Mai întâiu vê faceți frați
 Și-apoi un ferbel jucați,
 Că el iute, cât clipești
 Scóte bani bisericesti.

Apoi banii cei sfințiți	Dar' e popă ce se-i faci
Cu tănieriu-agonisiți,	Și nu-i departe de Blaj,
Sînt la ferbel mai cu spor	Ear' pe blăjeni mi-i mințește
Spună Simion-cantor.	Cum gîndește și voiește.
Că Simion cantorul	Ear' biserica și-o ține
Știe bine năravul	Mândră precum se cuvine,
Lui Dobrescu — el ți-a spune	Luna străbate furis
A ferbelului minune.	Prin scumpul acoperiș.
Altcum popa are bani,	Ear' el întră la altar
Că-ntrece și pe jidani	Și strigă: se fiu tălhar
În arta de-a înșela,	De nu-'s sfânt, c'asa mi-au spus
Mărginean v'a lumina.	Doi îngeri veniți de sus.
Că Simion Mărginean	Și 'mi-au spus cum-că norodul
Datu i-au acu-i un an,	Mai jos stă decât preotul,
Florini d'argint șapte sute	Deci putere dînsul n'are
L'un proces ca se-l ajute.	Preste popa cu clonț mare.
Dobrescu stă și socôte,	Pentru astă-nvățătură
Și chiar dela dascăli scóte	Popa nost mîncă prescură,
Câte-o sută și mai bine,	Ba spun, că într'o mînie
Căci ȃice-așa se cuvine.	Visa chiar protopopie.
Drept că pe la bobotéză,	Cu-acest popă, puiule
Ómenii nu vor se-l vaȃă	Âmblă tóte satele.
Cu crucea-n casele lor,	Și-l întónă pe sub ciur
C'atunci galiȃile mor.	Păn' a face zup în — bot!
Deci il scot din curte afară	Hop, și țup și țup și hop,
Ca pe lup ori altă fiară,	Fă-l Marcule protopop
Din ogrăȃi mi-l huiduesc	Preste raȃe și găini
Ca pe neamul țigănesc.	Preste viȃelași și câni.

Hop și țup și țup și hop,
 Că de mi-l faci protopop
 Te las sē-l sēruȃi în plit
 Și te fac Metropărlit.

Urzică Scandalografescu.

Nu mai încape neci o îndoială: Tisza Kálmán e român!

Că marele Deac, Mailat și alți renegați, la care fii lui Arpad se închină, ca la Dumneșeu, au fost români, neci onaniștii spirituali dela Ellenzék n'o tăgăduiesc, dar' că Tisza Kálmán, ministru-președintele Ungariei, e român, asta n'o crede neci Dr. Maier, care crede tot ce-'i spune nevastă-sa. Și totuși Tisza Kálmán, în ciuda tuturor Egyletiștilor, e român. Iată-'i originea:

Cu boii numai românul știe tracta, și a-'i învăța se tragă-n jug. Românul, când vrea se-'și învețe boii tineri, ca se porțe poveri, mai întâiu îi gugulește, îi netezește și le pune jugul gol în grumazi, până se dedau a purta jugul fără car. După-ce boii s'au dedat a purta jugul, îi prinde la carul gol, și un timp ore-care îi mână, mergând pe jos. Apoi încarcă pe car ași mai puțină, mâne mai

multă povară, și-n fine, după ce încarcă carul până-ce nu mai încape, se urcă și el în car, și mână boii cu biciul. Boii merg de 'ți-e mai mare dragul.

Tocma așa a tractat și Tisza, când a venit la regim cu boii din Ungaria, fără deosebire de rasă. Dintâiu le-a promis cu frumosul ușurarea dărilor și regularea finanțelor până-ce 'i-a apucat în jug. După aceea a încărcat din ți în ți mai mult pe car de pâraia osiile, la urmă s'a suit însuși în car, și-ți mâna acum boii cu biciul, de 'ți-e mai mare dragul.

Estfel numai românul știe tracta cu boii, și prin urmare Tisza nu poate fi altceva decât român!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Timoteu Cipariu

neîmpăcatul inimic al șlepurilor în ortografia națională română e mort — se trăiască codița!

Fie-i ortografia mai ușoră decât greutatea, cu care națiunea română se desparte de el!

Calicul.

Cocóna Gurădulce.

Câț, că tu n'ai fost membră în comitetul de 40 de inși pentru 30 de oaspeți al festivităților naționale din Sibiiu!

Cocóna Sfecla, nu fără motiv, a împrăștiat faima, că adunarea generală a asociațiunii transilvane pentru literatura și cultura poporului român, numai de aceea s'a conchiat estan la Sibiiu, pentru-ca avocatului I. Pop de Galați, care demult s'a hotărît să se însóre, să i se dea ocasiunea a-și alege mai ușor o nevastă. Și ocasiune de a se însura mai ușor, ca la balul asociațiunii transilvane din estan dela Sibiiu, neci că se póte. Fete erau câtă frunză și iarbă. Erău fete frumóse, și ce e semnificator,

eu mă prind, că între toate n'ai fi aflat una, care a ceretat balul asociațiunei, pentru-că nu vrea să se mărite. Mițuluc!

Mai știe Han-Tătar cum s'au schimbat vremile. Eu, ce e drept sum acum bătrână, deși nu's tocma din vremile primei căsătorii civile, când strămoșii nostri au furat fetele Sabinienilor, dar' în ȕilele mele, unde era fată mare la casă, tot măgarul sbera la pörtă. Ađi sbiară toate fetele după măgar, și totuși tinerii nostri, și dela balul asociațiunei transilvane din estan, au rămas vėduvi, fără se fie avut vr'odată neveste. Căț!

Cine nu 'și-a putut afla la balul asociațiunei transilvane pentru literatura și cultura fustelor naționale o consörtă, acela lege-și pofta însuratului de cuiu, o peatră de gât, și, dacă nu află riu cu apă destul de afundă, arunce-se în cea mai de aproape fântână. Mițuluc!

Ași înțeleg pe tinerii nostri de ađi, care se veștejesc pe piciorė, ca bureții în dulcele Sănpetrului, dacă am trăi în pustietățile Syriei, unde fetele's scumpe, ba adeseori au prețuri afecționate. La Beduinii din Syria adecă, dacă un tinėr vrea să se însore, se duce la un tată binecuvėntat cu fete, și-și cumpără una, care-i place. Nu pe bani, ci pe vite. Va se ȕică un fel de schimb. Dacă fata, care 'și-o alege, e frumósă, tinėrul dă tatălui fetei două vaci, ȕece oi sau o cămilă. Fiind fata de o frumsețe estraordinară, tată-so capetă patru vaci, douăȕeci-treiȕeci de oi și trei-patru cămile. Așa un tată din Syria, măritându-și mai multe fete, se pomenește d'odată c'o ciurdă de vite la casă. Căț!

Noi, durere, nu trăim în pustietățile Syriei, la noi fetele's pe nimica, și totuși n'au neci o căutare. Noi trăim

în Europa civilisată, unde tinerii, care cer mai puțină zestre, pot lua cele mai multe fete. Câț!

În Europa civilisată, tinerii nostri pretind zestrii mari, și, dacă le află, iau fata cât de mică. De aceea e consult, ca Românii nostri mai întâiu să se îngrijască de zestre, și apoi se facă fete. Atunci, în toate părțile, dar' cu deosebire în Sibiiu, vor afla o grămadă de tineri, care le iau zestrile, și le lasă fetele. Câț!

În timpurile, în care trăim e însă greu de a face zestre pentru fete, asta n'o mai conced executorii de dare. Câț!

De aceea maturul corp al asociațiunii transilvane pentru literatura și cultura poporului român, ca se dea fetelor noastre o zestre intelectuală, nesupusă capricelilor inspectorilor de dare, și rapacității executorilor de luare, a înființat în Sibiiu o școlă superioară de fete cu internat. Câț!

Cum vor ieși fetele noastre din școlă superioară cu internat a asociațiunii transilvane nu știu, dar' cum au ieșit și ies fetele din atari institute prin România, Austro-Ungaria și satele învecinate, așa mai ies numai maimuțele din menajerie. În institutele de fete, pe care noi Românii le-am avut și le avem, au învățat fetele noastre arta de a apărea, în formă și scriptură, ceea ce nu-'s, și a fi ceea ce nu apar. Pan'acum au învățat fetele noastre în institutele cu internat, a rîde cu lacrămile-n ceafă, ași închide ochii după reguli prescrise, a se înroși în obraz după diferite metode, a strănuta în diferite melodii, și a sus-pina pe note. Câț!

Atari fete sînt o calamitate socială, și d'aceea părinții lor, ca se scape de calamitate, au fost și sînt necesitați ași da totă averea de zestre. Câț!

Nu vreau de astadată, se atac pe nime, deși chiar esperința mea dela balul asociațiunii din 29 August, m'ar

îndreptăți a o face. Mai bine aștept pânăcând balurile asociațiunei transilvane se vor umplea cu fete crescute în internatul național din Sibiiu. Câț!

Mă mărginesc de astădată la exteriorul damelor dela balul asociațiunei din estan, pentru-că paserea pe pene se cunoște. Câț!

Paserile dela balul asociațiunei din estan, mare parte au purtat pene străine, și d'aceea balul a fost tot atât de puțin românesc ca și concertul. Dar' ce-o se-'i faci paserii, care pe pene se cunoște, și cu cântecul își pune capul? — Cine mai cunoște paserile acolo, unde corbul pörtă pene albe, și cióra cântă ca priveghitóra? Câț!

Seracă lume, cum . . . . și proștii de Maghiari se mai tem de dacoromanism, când damele române jócă la baluri în șlepuri, și la concerte cântă pe Faust. Câț!

Eu conced ori-cui se-mi dică că-s proastă, și n'am idee de musica clasică, dar' nu conced niměnui se-'mi dică, că nu simt ce-'i musică națională română. Nu conced neci aceea, că un bal se póte numi național-românesc, la care șlepul jócă rola principală. Cine vrea se fie român, și are ambițiunea de clasicitate, dacă nu e în stare a-'mi oferí musică clasică națională, și costum clasic național-românesc, acela, în ochii mei e un kulturegyletist! — Câț!

Scânteii și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

BCU Cluj / Centrul de Cercetare Bibliotecă Cluj

Sunt femeii și măritate, în a căror societate moralitatea nu mai e sigură de numele său cel bun!

* * *

O întocmire înțeleaptă a naturii e și aceea, că ori-cât de iute se móră omul, îi mai rămâne destul timp, ca să se despărtaşcă de suflet!

* * *

Încă ori-ce tiner, care, pentru amor nefericit, 'și-a luat viața, a rîs în bătrînețe de măgăria tineretelor sale!

* * *

Esperiența e doica înțelepciunii: Eu am ședut la banchetul asociațiunii transilvane din estan lângă o fată, a cărei guriță nu era făcută pentru a mânca, ci pentru a o săruta!

Din școlă.

— Mai încet domnule învățător, că eu am încă pantalonii cei de vară!

Nicolae pățitul.

Nevésta: Na, iați bățul cu tine Nicolae, dacă te duci în sat!

Nicolae: Nu-'mi trebuie, că nu vreau se mi-'l mai ia cineva din mână și se mă bată cu el!

Brodarul mulcomitor.

Călătorii: Poți-ne trece dincolo de Olt?

Brodarul: Cum nu!

Călătorii: Dar' în sat se povestește, că mai dăunăți
s'au înecat niște călători!

Brodarul: Asta așa, dar' aceia n'au trecut dincolo,
ci s'o răstornat pe la mijlocul Oltului!

În numele adevărului: Dovedindu-se prin acte publice, că informațiunea, pe a cărei bază s'a atacat Dl învățător N. Herlea din Vinerea în Nr. 2 al Calicului a fost falsă, revoc atacul nemeritat, rog pe Dl învățător de iertare, ear' corespondentului I. Mihu îi ȃic: Calicul nu-i organ pentru r sbun ri personale!

Mai multor Domni: Dați-v  r nd,  i, dacă ajunge, vă dau la toți. În prima linie consider humorul  i satira generală. D'ale alegerilor dietale sum sătul ca  i naționaleț ile  in Ungaria. În secretele familiare nu-mi bag nasul, afară de casul, dacă acelea put prea tare,  i amenință cu  nciarea moralității publice!

D-lui S.  n A-B: Fără păcate neci chiar eu nu-'s. Crede-mă, dacă vrei, dar' cu voia nu păcătuiesc — Mă va ierta Dumnezeu, că stau bine cu popii, — o mulțime de inși se r g  pentru mine lui Dumnezeu, ca se mă ia dracul!

Spre orientare: „Lae  i Liț ” o încercare novelistic , se va reproduce în Calendarul Calicului pe anul 1888, car  se află deja sub tipar.

Prima Octobre 1887,

e ziua, care a făcut Domnul, ca să se bucure și să se veselească și Calicul! — Nouă luni ați rîs gratis, lăsați și pe Calicul se rîdă odată în a 10. lună, că așa și așa plătiți numai dijma!

Nod să se pună-n gât rîsul de 9 luni la toți cei-ce până-n 1 Octobre a. c. nu-'și vor plăti Calicului abonamentul restant!

Am făcut, facem, și vom face toate înlesnirile cu plătirea abonamentului, dar' în fine și Rothschild se rupe unde-'i așa mai subțire!

De aceea vindevăți bucatele din gura copiilor, boul din jug, vaca de sub vițal, și **nesmintit plătiți până-n 1 Octobre a. c. abonamentul la Calicul**, că de nu, e vai de pelea tipografului!

Administrațiunea Calicului.